

ADRIAN
TECHAIKOVSKY

PŘELOŽIL MILAN POHL

OČI
ARCHITEKTI SVĚTŮ 2
PRÁZDNOSTY

PLANETA9 | TRITON

ARCHITEKTI SVĚTŮ 2

OČI PRÁZDNOTY

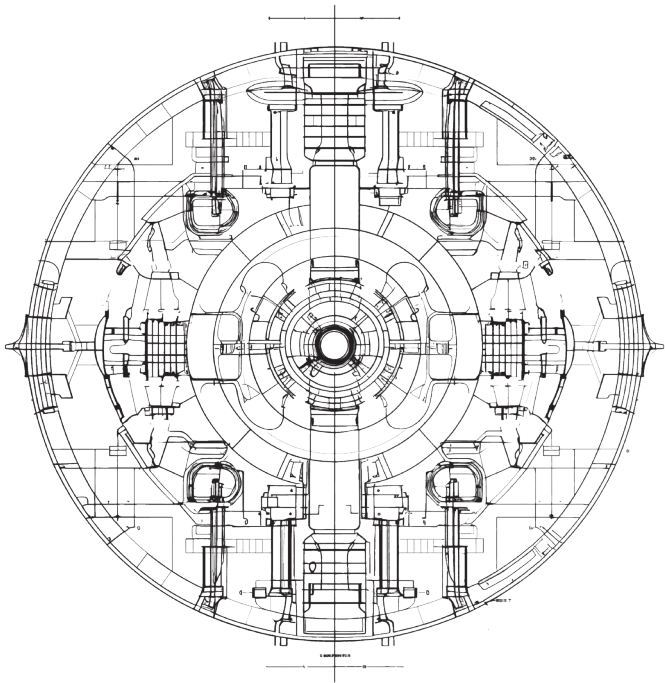
ADRIAN TCHAIKOVSKY

ARCHITEKTI SVĚTŮ 2
OČI PRÁZDNOTY

PRAHA 2023

Eyes of the Void
Copyright © Adrian Tchaikovsky, 2022

First published in English by Tor, Pan Macmillan, London 2022
Czech edition © Martin Královec – Planeta9
& Stanislav Juhaňák – Triton, 2023
Translation © Milan Pohl, 2023
ISBN 978-80-88626-12-1 (Martin Královec – Planeta9)
ISBN 978-80-7684-253-3 (Stanislav Juhaňák – Triton)

V PŘEDCHOZÍM SWAZKU JSTE ČETLI...

KLÍČOVÉ KONCEPTY

Neprostor – Vrstva nicoty pod povrchem vesmíru. Gravitační pohony umožňují lodím vstupovat do neprostoru, cestovat jím a v krátkém čase tak překonávat světelné roky reálného prostoru. Většina lodí létá po rychlotrasách vedoucích mezi hvězdami.

Architekti – Entity o velikosti měsíce, které se vynořují z neprostoru a přetvářejí osídlené planety v bizarní skulptury. Jeden z nich navštívil Zemi, čímž začalo sedmdesát let bojů a útěků – válka, která si vyžádala miliardy lidských životů. Ukončil ji teprve kontakt mezi laboratorně vytvořenými lidskými mediátory a Architektky. Nyní, o padesát let později, se Architekti vrací.

Prapůvodní – Na některých planetách lze najít pozůstatky po dávné civilizaci Prapůvodních. Neví se o ní takřka nic – vyjma toho, že Architekti se patrně obávají veškerých stop této vymizelé rasy a ušetří každou planetu, která nese její znamení.

Hegemonie – Mimoszemské impérium ovládané nevyzpytatelnými Essiely, kteří mají jako jediní přístup k technologii, díky níž lze přesouvat artefakty Prapůvodních. Svým poddaným slibují věčnou ochranu před Architektky. Bohužel se zdá, že v čerstvě se

vracejících Architektech již artefakty nebudí takovou bázeň jako kdysi.

FRAKCE LIDSTVA

Po výbušné expanzi lidských uprchlíků při takzvané polyspoře nyní lidstvo sídlí v množství různých kolonií, počínaje pohodlnými obydlenými světy a konče ohromnými spoustami astráků, kteří se dosud protloukají mezi planetami. Obchodu a cestování v Koloniální sféře významně napomáhají mediátoři, jedni z mála živých tvorů schopných navigovat lodě neprostorem mimo rychlotrasy. Koloniím vládne Rada lidských zájmů, familiárně přezdívaná Liz, ze světa zvaného Berlenhof.

Během první války s Architektou stálo lidstvo po boku mnoha dalších bytostí, jeho nejbližší spojenci však vzešli z jeho vlastních řad. Patřila k nim složená kybernetická inteligence Kolektivců, původně vyrobených jako nástroje, nyní však nezávislých. Partenon doktorky Parsefer, uměle vytvořená společnost žen, rovněž stanul v první linii války.

Po odtržení Kolektivců i Partenonu se vyrojily nepřátelské koloniální frakce včetně nativistů s heslem „lidstvo na prvním místě“ a samozvaných Zrazenců věřících ve spiknutí, které lidskou rasu připravilo o dominanci ve vesmíru. Rozličné skupiny uvnitř Liz, kupříkladu diktátorská šlechta z Magdy, jednoho z nejvlivnějších světů v Koloniích, tyto rostoucí frakce podporují či o jejich podporu samy usilují.

KLÍČOVÉ POSTAVY

Božský sup – Sběrná loď. Její posádka zahrnuje specialistku dronů **Olli**, právničku a duelantku **Kris**, obchodního jednatele **Kitteringa** a také **Idrise Telemmiera**. Idris je jeden z posledních původních mediátorů. Chtěl jen dožít v klidu a míru, dokud ho stará přítelkyně z války, Partenonka **Solace**, nepřišla naverbovat pro svou vládu.

Havaer Mundy – Agent **Liz**, který posádku *Božského supu* zapletenou do návratu Architektů napřed pronásledoval a posléze se s ní spolčil.

delegát Trinus – Archeolog Kolektivců, starý přítel **Idrise** a **Solace** z války, odborník na to málo, co je známo o Prapůvodních.

bojarin Piter Čever Uskaro – Šlechtic z **Magdy** napojený na xenofobní elementy **Liz**, který se chtěl zmocnit **Idrise**. Posádka *Božského supu* mu teď leží v žaludku.

Nevýslovný Aklu, Břit a Hák – **Essielský** gangster z **Hegemonie**, který má také důvod posádku *Božského supu* nesnášet, zvláště poté, co kvůli ní přišel o svůj poklad, loď a poručíka.

PROLOG

Kdo by to byl řekl, že se z cvoků vyklube tak lukrativní náklad?

Uline Tarrant byla rozená oportunistka, což mezi astráky platilo za ctnost. Když tedy planetu ovládli škeblouni a polovina jejích známých si trhala vlasy a prorokovala konec vesmíru, Uline se přizpůsobila požadavkům trhu a dál vydělávala peníze. Huei-Cavor si holt odhlasoval, že dá Koloniím vale a připojí se k Hegemonii. Oficiálně mu teď vládli prapodivní lasturovití Essielové. Znamenalo to snad, že na tom Uline nemůže trhnout pár largesů, nebo se aspoň zaháčekovat v komplexním úvěrovém systému, který se používá v Hegemonii? Jistěže ne. Protože jestli má horní krusta nové kultistické správy Huei-Cavoru něčeho nadbytek, tak bohatství, ve všech formách, na jaké si vzpomenete. A zřejmě se nemůže dočkat, až ho poutrácí za okázalé akty zbožnosti.

Tahle konkrétní okázalá zbožnost, financující její palivo a hradící provozní náklady, byla vlastně pouť. Pokud

patříte k oddaným uctívačům Essielů, pak se vydáváte na místa, která jsou pro ně důležitá. Meditujete tam, nakupujete laciné suvenýry a dost možná potkáte někoho s užitečnými obchodními kontakty. Popravdě řečeno, Uline nebyla přesvědčená o tom, že celá ta záležitost není jen nějaká divná pračka špinavých peněz. Na náboženství neměla moc času. Modlitby vám kosmickou loď nespraví.

Nákladový prostor vybavila dvěma sty hibernačními lůžky a ta teď byla všechna do jednoho obsazena. Každý na Huei-Cavoru, kdo chtěl vylepšit své společenské postavení, se zapojoval do hry kultistů, a neznamenal to jen nosit rudé roucho. Celé zámožné rodiny jí hrnuly oběživo na účet jenom za tu výsadu, že je zavře do robotické rakve a povleče po rychlotrasách hluboko do Hegemonie. A jak se ukázalo, pokud vezete akreditované poutníky, žádná z prapodivných mimozemšťanských hlídek vás nezdržuje zbytečnými dotazy. Říkala si, jestli o tom vědí tajní agenti v Mordýřovně, poněvadž to zavánělo gigantickou dírou v zabezpečení Hegemonie.

Její aktuální destinací byl jakýsi svět jménem Arc Pallator. Jakživa o něm neslyšela. Podle nemnoha dostupných údajů tam byly jen pouště a kaňony – nic, kam by chtěla lézt. Naštěstí ani nemusela, nad planetou ostatně kroužily orbitály. Jednalo se o jakousi velevýznamnou posvátnou lokalitu. Jen ať se poutníci v tom horku a prachu dusí bez ní, hlavně když je to ten druh cvoků, co platí předem.

Z neprostoru vystoupili v uctivé vzdálenosti od planety. Obvyklé hegemonské žádosti o identifikaci se na jejím panelu rozsvítily dřív, než se došourala do dvoumístné křesle sloužící jako řídicí modul *Svaté kosatky* – slovo „svatá“ připlácla před název potom, co rozjela kšefty s poutníky. Uline měla o pámbíčkářství jen mlhavou představu, i tak ale věděla, že před jména posvátných věcí se ten přídomek věší často. Jediný další člen posádky už tam byl, před cestou neprostorem nikam neodešel, jednoduše se vypnul. Nebo spíš vypnuli, šlo přece o Kolektivce. Tokaj 99, jak si

říkali, jí zamávali končetinou podobnou kovové větvičce a ona je přátelsky poplácala po válcovitém trupu.

Představila se místním a odvysílala jim všechny obvyklé nesrozumitelné údaje, které jí zřejmě umožňovaly potulovat se po Hegemonii. Všichni vykládali hrůzostrašné příběhy o tom, jak je to tu šílené. Před odtržením Huei-Cavoru by se v životě neodvážila strčit čumák *Kosatky* za jejich hranice. Sama se okradla o spoustu skvělých obchodních příležitostí.

Zdejší orbitály si vždycky chtěly poklábosit s poutníky, a zatímco tedy *Svatá kosatka* plula do nitra soustavy, Uline probudila několik prominentů téhle várky. Brzy už se mačkali v jejím řídicím modulu, popíjeli její lacinou kafu a vyměňovali si gnómská moudra s řízením kosmického provozu. Rozmlouvání Hegemoňanů s kultisty pokaždé připomínalo klání ve zdvořilostech a biblických znalostech. Místo Bible ovšem tihle cvoci ukuchtili jakousi kultistickou pošahanost, jejímž prostřednictvím sobě i druhým vysvětlovali, proč se spřáhli s bandou technicky vyspělých škeblí.

„Koukám, že je tady pěkněj nátrask,“ prohodila. „Víra teď táhne, co?“ Kolem se tlačila spousta dalších lodí, čekajících na povolení k zadokování či přistání. Bylo mezi nimi množství nevyzpytatelných hegemonských plavidel, možná nákladních transportérů či luxusních jachet, nebo snad válečných lodí s palebnou silou postačující ke zničení celého měsíce; kdo se v nich má vyznat. Jiné lodě však odpovídaly lidským standardům, dokonce poznávala pár svých známých z branže. Každý si chtěl sáhnout na sválosti na Arc Pallatoru.

„Dole je skutečně rušno,“ přitakali Tokaj 99. Na displeji zobrazili jedinou zdejší lidskou osadu, obydlenu mnohatisícovou populací a rovnou nulou přičetných jedinců. Uline si s Tokaj vyměnila pohled. S jejich kolektivní inteligencí, tvořenou koloniemi kybernetických brouků, měla více společného než se svým lidským nákladem.

„Poroučejí nám nachystat se na vizitaci,“ pravil hlavní kultista. Jeden z ostatních mu navlékal ještě honosnější límec, tak vysoký, že drhl o strop kabiny, a k tomu na něj věšel jakési šperky, od pohledu cetky za pár šupů.

„A to znamená... co? Celní kontrolu? Máme problém?“ zajímala se Uline.

Na jeho tváři zahlédla slabou stopu pochybností. „Já... nevím jistě. Ale víc než to. Něco speciálního. Vizitace. Navštívil jsem již dobře deset poutních míst, a toto jsem ještě neslyšel.“

„Takže se tady ukáže jedna z těch –“ slovo *škeblí* by asi nemuseli skousnout, „– jeden z těch vašich Essielů?“

„Ale kdeže,“ pronesl muž zaníceně. „Kdyby ano, ohlásili by plné pojmenování i tituly jednoho z božských vládců.“ Pohled jeho očí sestával z poloviny z naivní upřímnosti a z druhé poloviny z nebetyčné blbosti. Měla sto chutí mu říct: *Heleďte, vždyt jsou to škeble. Klečíte před oltářem, kterej není nic jinýho než švédskej stůl plnej mořskejch lahůdek, božskejch leda na jazyku.* Ale protože byla seriózní byznysmenka, nechala si to pro sebe.

Tokaj vydali rozmrzele znějící zacvrlikání. „Odstranilas poruchy senzorové soustavy?“

„Jasně.“

„Prostřednictvím kvalifikovaného staničního mechanika, jak jsme žádali?“ naléhali.

„Opravila jsem to sama. Je to tak lepší. Neoškube nás tak nějakěj holobrádek, kterej ještě cucal mámin cecek, když jsem se učila dávat věci do kupy.“

„Anomální gravitické údaje na senzorech dlouhého dosahu,“ sdělili jí Tokaj, „dávají tušit, že bys ten čas bývala využila lépe, kdyby ses to pokusila usmlouvat.“

„Tak hele, tohle je *moje* loď a já si s ní můžu...“ Její pohled přitáhly údaje, které jí Tokaj přihrál na panel. „Můžu si...“ zopakovala.

Mezi Arc Pallatorem a sluncem soustavy se objevil Architekt, vyrazil z neprostoru ve smršti duhových odlesků

hvězdného svitu lámajícího se na krystalovém trupu. Pokud věděla, takhle blízko se nikdy předtím nevyloupli. Nemají se vynořovat daleko od soustavy? Dávat lidem šanci uprchnout?

„Tak jo, tak jo, tak jo.“ Prostě civěla na displej a její ústa chrllila bezduchá slova. Všichni kultisté zmlkli a strnuli hrůzou, takže možná přece jen nebyli až tak šílení. „Tak jo. Potřebujeme... můžeme... Sakra, mají kliku, že je tady tolik lodí. Můžeme nabrat...“ Snažila se to spočítat z hlavy rozpolcené tou strašlivou skutečností. Architekt – jako za války. Navíc tady, v Hegemonii, kde by se vůbec neměli objevovat. „Můžeme nabrat dalších sto lidí, na stojáka, mezi hibernačníma kapslema.“ Vnímala, že hlavní kultista mluví s pozemní kontrolou, nebo s kým vlastně. „Řekněte jim... ech... když dostanou lidi na oběžnou dráhu, budeme je nakládat, dokud nezačneme prskat ve švech. Máme...“ Architekt už zahajoval majestátní plavbu od slunce přímo k Arc Pallatoru. „Máme...“ *Sakra málo času. Anebo spíš vůbec žádnéj. Panebože. Panebože.* „Musíme odsud zmizet.“

„Obdrželi jsme prohlášení,“ pravil uctivě hlavní kultista.

„To se vsadím.“

„Od Přejasného Sorteela, Prozíravého a Prozřetelného,“ sdělil jí. Takže se do toho vložil jeden z opravdových Essielů.

„Má přejasnej plán evakuace?“ Nedokázala od blížícího se Architekta odtrhnout zrak. Ruce se jí třásly nad displeji řídicího panelu.

„Vám i ostatním pilotům zakazuje odletět, dokud nedokonáte svou svatou práci,“ pravil kultista. „Poroučí nám sestoupit na Arc Pallator a stanout mezi posvátnými ruinami. Jsme vyvoleni k této zkoušce víry, mí bratří a sestry.“

„Na to vám kašlu,“ vyštěkla Uline. „Padáme odsud, a to hned. Vždyť se na něj podívejte! *Podívejte* se na toho hajzla!“ S Architektem se ještě nesetkala. Viděla jen mediotypy,

slyšela historiky z války. Zahlédla vraky lodí a světů. Smrt, která si přišla pro Zemi a nepřestávala se vracet bezmála po sto let války. Smrt, která se teď vracela znovu, zatímco Uline chtěla jen žít, zestárnout a zemřít, aniž by jí ta nestvůrnost přišla na oči. „Podívejte se na něj,“ zopakovala zase, tentokrát jen jako vyděšené zasténání.

„Soud,“ hlesl kultista. „Zkouška naší oddanosti božským světům. Musíme pokračovat na planetu. Je to naše poslání.“ V jeho hlase zaznívalo čerstvé ostří. „Mám nařízeno vás informovat, že pokud se odchýlíte od stanoveného letového plánu, dopustíte se porušení smlouvy a zároveň rouhačství vůči přání božských Essielů. Vaše motory budou vyřazeny z provozu, neobdržíte odměnu a nebudete s to opustit soustavu.“

Tokaj ze sebe vydali pisklavé zakvílení, nic takového ještě u žádného Kolektivce neslyšela, ale nanejvýš výmluvně to vyjadřovalo strach. Také to cítila, přesně tenhle zvuk, hluboko ve svých útrokách. Chtělo se jí vzlykat. Rozječet se na ně. Sdílet jim, že těm jejich milovaným škeblím hraje a posílají je na smrt. Za převoz aspirujících mučedníků jí ty peníze nestojí. Jenže Essielové mohli svou pohružku splnit. Měli zbraně, kterým ani nerozuměla. Všichni to věděli.

Navedla *Svatou kosatku* zpátky na kurz k orbitalu visícímu přímo nad jediným městem. Městem plným lidí, kteří budou brzy vzhlížet k novému krystalovému měsíci. Ale jen nakrátko, říkala si. Než bude jejich víra podrobena drtivé zkoušce, která je promění v rozervaná vlákna organického materiálu. Problém se světci je ten, vybavila si, že abyste se jimi mohli stát, musíte být napřed mrtví. Všude kolem ní se však veškeré poutnické lodě stále ještě sunuly k dokům, v dlouhé frontě ovíjely jediný orbital nebo zahajovaly dlouhý, pomalý sestup do atmosféry. Mezitím proti nim zrychloval Architekt, chystal se vstoupit na vlastní smrtící orbitu a zlikvidovat je všechny do posledního.

ČÁST PRVNÍ

HISMINŮV MĚSÍC

KAPITOLA 1

HAVAER

„Tohle,“ řekl si pro sebe Havaer Mundy, „je *Božský sup*.“

Na Vrtáku 17 na Hisminově měsíci dokovalo dobrých sedmdesát lodí; když se k nim Havaerovo plavidlo *Morous* blížilo, standardní postup žádal, aby je všechny proskenovali. Palubní počítače si ještě stěžovaly na tvrdé probuzení po výstupu z neprostoru, a tak se toho Havaer ujal sám, svůj tým nechal protáhnout si nohy a dát hlavy dohromady. Zvolili výstroj drsnější sorty astráků: tuniky dlouhého střihu s rukávy k loktům, kalhoty, které lidem zvyklým na obleky z centrálních světů vždycky připadaly moc krátké, a samozřejmě všudypřítomné posvátné opasky s nářadím a plastové sandály. Vše vytištěno na lodi z mizerného škrábavého materiálu. Prostě další posádka zkrachovalců na tahu na tomhle bezútešném satelitu.

Rolovali nad přístavací plochou a vyjednávali s kybernetem vrtáku o přístavních procedurách a dokovacích poplatcích. V odlehlých koutech vesmíru bylo všechno levné, včetně lidských životů, ale nic nebylo zadarmo. Havaer přinutil loď překontrolovat veškeré ostatní návštěvníky a zjistil, že hned devět plavidel je na seznamu hledaných lodí Mordýřovny. Kdyby tu byl jen kvůli tomu, aby nakopl svou kariéru, mohl by si vybírat, po kom půjde dřív. Vzhledem k tomu, jak drželi astráci při sobě, by však příliš nekompromisní přístup dost možná obrátil proti Havaerovi celou populaci vrtáku. Mačkalo se tam asi desetkrát víc lidí, než bylo potřeba k nějakému vrtání, poněvadž tohle mrňavé doupe neřesti se po zničení Nillitiku stalo oblíbeným zapadákem.

Architekti se vrátili. Činili se, jako by se pokoušeli vymazat historii svého předchozího selhání. Nejdřív se vrhli na Far Lux, kde se s nimi před půlstoletím setkali tři mediátoři a ukončili první válku. Tentokrát už z planety nevyvázl téměř nikdo.

Během následujících měsíců se objevili na obloze několika dalších planet, bez varování, bez jakékoli pravidelnosti: ostnaté krystalové měsíce se prostě vynořovaly z neprostoru. Povedlo se je zahnat od koloniálního srdce Berlenhofu, ale žádný další napadený svět už takové štěstí neměl. Zase zuřila válka a všichni dávno opustili zvyky, které jim v první válce pomáhaly zachraňovat životy – přesněji řečeno to málo životů, co se v kolosálním zmaru doopravdy zachránit podařilo. Celé lidstvo se znovu učilo spát s evakuačním zavazadlem pod hlavou a neustále mít na paměti nejrychlejší trasu k nejbližšímu přístavu. A tentokrát zdaleka ne jenom lidstvo.

Z čerstvých obětí Architektů se těšil nejmenší úctě Nillitik. Nacházel se ve šňůře propojených soustav, které objevili hanniovští a pozemští průzkumníci v raných dobách vzájemného prvního kontaktu. Nějakou dobu je oba druhy pokládaly za jakýsi hraniční prostor mezi svými teritorii. Objev každé nové rychlotrasy ovšem zásadně pře-

kreslil mapu a črtání úhledných hranic mezi vesmírnými impérii bylo zřídkakdy plodným cvičením. Diplomatické dohody mezi vládami uchovaly hrstku holých, pustých planet coby území nikoho, které si nárokovaly obě strany, a přitom ani jedna z nich. Jednou z nich byl i Nillitik. Či spíše býval. V minulém čase.

Nillitik neměl biosféru, ba ani atmosféru. Oplýval dostatečným minerálním bohatstvím, aby se těžba vyplatila nezávislým podnikům, většina nevelké populace se však zabývala především tím, že se vyhýbala nežádoucí pozornosti při setkávání a kšeftování. Kartely, pašeráci a špioni, ti všichni si ho poznačili na mapách jako šikovné místočko pro byznys. A pak přiletěl Architekt a zkroutil planetu v obrovitou spirálu. Když gigantický ničitel dorazil do soustavy, z deseti tisíc přítomných zahynulo jen necelých sto lidí. Nillitik se od ostatních cílů Architektů lišil tím, že skoro všichni na planetě měli nachystaný transport, který by je narychlo odvezl, ačkoli se obávali spíš Liz anebo svých rivalů. Ztráty na životech byly tak nízké, že si dějepisci nejspíš ani nevzpomenou zahrnout Nillitik do seznamů zničených světů.

To, že jich zahynulo tak málo, samozřejmě neznamenalo, že zkáza planety nerozbourila okolní vesmír. Spousta kšeftů doslova vybuchla, spousta partnerství se rozpadla, kupci skončili bez zboží, případně zboží bez kupců. Zničení Nillitiku bylo jako hrábnutí klackem do bahnitého rybníka. K hladině vyplavaly přehršle netušených věcí. Množství podezíravých lidí muselo překopat své živobytí, nabízet k rychlému výkupu to, co by jinak zůstalo bezpečně skryto. Včetně informací.

O dva světy dál od ztraceného Nillitiku byl na údajné hraniční šňůře Hisminův měsíc, jediné obyvatelné těleso mimořádně nevábné hvězdné soustavy, a většina kšeftů se přesunula právě tam. Momentálně se měsíc těšil nebývalému přílivu návštěvníků; vypadalo to, jako by se tam nahrnuli všichni zločinci a spekulanti z dvaceti různých

planet a hledali, co by se dalo urvat. A kde se dá něco urvat, tam se slétají supi. Včetně *Božského supy*, plavidla kapitánky Olian Timo, familiárně přezdívané Olli. Ačkoli existovala spousta legitimních důvodů, proč by mohl *Sup* dělat obchody na Hisminově měsíci, Havaerovi bylo shodou okolností známo, že v současnosti figuruje na výplatní listině Aspiratu – tajné služby Partenonu, která byla Havaerovým protihráčem ve špionské hře. Což znamenalo, že všichni jsou tu kvůli jednomu a témuž.

Havaer nechal svého zástupce Kenyona vyjednat přistávací místo nedaleko od *Supy*, a jen co vystoupili, přilou dal se k té staré kraksně a zběžně ji obhlédl. Dala by se použít jako ilustrace slovníkového hesla „škaredý“, ale na druhou stranu, kromě lodí provozovaných korporacemi z centrálních světů to byla v podstatě běžná koloniální estetika. Dokonce i válečné lodě Liz vypadaly už ve chvíli, kdy je vyplivly loděnice na Boruthedě, jako by prohrály bitvu. Tohle ostatně bylo za první války údělem lidstva: neustále prchat, v jednom kuse něco spravovat, nestíhat se zastavovat, natož stavět něco nového. Mnozí měli pocit, že kdyby si létali v čistých, nablýskaných, přepychových korábech, obrátili by se zády k tomu, čím si prošli jejich předci.

Božský sup byl sběrná loď, a jeho tvar tedy udával především gravitický pohon, připomínající ohromnou pneumatiku kolem pasu, který mu umožňoval uchvátit mnohem větší plavidlo a odvléct ho vesmírem, v případě potřeby i neprostorem. Kšefty mu kvetly především díky neobvyklému navigátorovi, meďákovi Idrisi Telemmierovi, schopnému proniknout i k takovým vrakům, které se zatoulaly mimo rychlotrasy do hluboké prázdnoty neprostoru. Jenže poslední dobou, jak Havaer moc dobře věděl, se Telemmier věnuje něčemu jinému, co dělá Mordýrovně daleko větší vrásky.

Ledaže je přece jen tady. Havaer tu myšlenku s návaalem vzrušení převracel v hlavě. Liz neměla ohledně mediátorského přeběhlíka žádné trvalé oficiální rozkazy, zuřila pře-

ce válka a takovéhle tahanice by nikomu nepomohly. Ale na méně oficiální úrovni – kdyby se mu podařilo Telemmiera sebrat, a nenechat přitom všude kolem otisky prstů, příštímu hodnocení jeho pracovní činnosti by to jedině prospělo. Odčinil by tím to, jak ho posledně nechal upláchnout.

Zaplatil kybernetu Hisminova měsíce za přístup k veřejným kamerám Vrtáku 17, spustil rutinu pro rozpoznávání tváří a po chvíli je zachytil. Tamhle je Olian Timo. Zahlédnout její zakrnělou postavu v ohromném Škorpionovi, mnohorukém pouzdru kastigarské výroby, na kterém si tolik zakládala, nebylo nic těžkého, a všichni si od ní drželi uctivý odstup. Tamhle capká ten jejich hannilambrovský jednatel, Kittering, který tu bezpochyby disponuje všemožnými výhodami domácího prostředí. A tamhle jde Solace, jejich partenonská chůva, tentokrát bez mechanické zbroje, ale zato se zpropadeným *akcelerátorem* pověšeným přes rameno, jako by ten kanon nemohl nadělat do tenkých stěn Vrtáku 17 díry odsud až k obzoru. Ale po jeho kořisti – Idrisi Telemmierovi – nikde ani památky. Ani po právnice Kris Almier, která byla podle Havaerova mínění nejchytřejší členkou posádky.

„Mundy? Pane?“ pobídl ho Kenyon. S druhými dvěma členy týmu měl nakročeno k přechodové komoře Vrtáku 17 a čekal jen na něj. Havaer přikývl; cítil, jak se v něm rozmáhá napětí. Odhadoval, že se už docela brzy střetne s tím či oním rezidentem *Božského supu*. Buď s Kitteringem v nelítostné licitaci, nebo s Olli a Solace v tradičnějším druhu konfliktu.

A nemohl si dovolit prohrát, alespoň pokud si přál, aby jeho záznam zůstal před obávaným hodnocením bez poskvrnky. Mordýřovna – formálně známá jako Intervenční komise, vyšetřovací a kontrarozvědčný orgán Liz – má o tuto záležitost eminentní zájem. Někdo prodává jejich tajemství.

Kam Havaerova paměť sahala, náčelnice Laery nikdy nevypadala nejzdravěji, ale když před touto misí nakráčel do její kanceláře, málem si ji spletl s mrtvolou. Její vyzábělá postava spočívala v automatizovaném křesle obklopeném desítkou obrazovek, tou dobou převážně vypnutých. Usuzoval, že právě absolvovala jakousi mnohostrannou konferenci, což byl celkem pádný důvod, proč vypadat vyčerpaně a nevrle. Jenže Laery se tak tvářila vždycky. Většinu mládí proseděla na odposlechových stanovištích v hlubokém vesmíru, často bez spolehlivé u-gravitace. Její kosti a tělo se z toho nikdy pořádně nevzpamatovaly, takže potřebovala podpůrnou konstrukci, aby vůbec mohla chodit. Mysl však měla jako břit a stála v čele agentury, kde Havaer působil po celý svůj profesní život. Nebyla příjemnou šéfovou, dokonce ani takovou, na kterou by sedělo označení „přísná, ale fér“, a ve slabších chvílích mohla její náladovost snadno přerůst v nevraživost. Soustředila se však na výsledky a neměla ve zvyku zahazovat nástroje, které se jí ještě mohly hodit. Právě proto s Havaerem potom, co osvobodil Telemmiera, nevyrazila dveře. Pouhá skutečnost, že se postaral, aby Telemmier zachránil nejcennější svět Liz před Architektu, by její hněv neodvrátila.

„Došlo k úniku informací,“ řekla mu bez pozdravu. „Přes nějakýho zasranýho úředníka ze státní správy. Ne přímo z Mordýřovny, ale s vazbou na náměstka jednoho pojebanýho úřadu – nemusí vás zajímat kterýho. Jeho šéfovi bylo nejspíš úplně putna, kdo uvidí transkripty plánovacích schůzí za zavřenýma dveřma.“

„K úniku kam?“ *Do Partenonu*, visela mezi nimi nevyřčená slova, protože tohle byl přesně ten druh špionování, ve kterém Partenon vynikal. Nikoli práce v terénu, při níž by si musel umazat ruce, nýbrž ideologická subverze. Vždycky se najde nějaký zamklý intelektuál, který si potají představuje sám sebe v šedé partenonské uniformě a chce skoncovat s koloniální korupcí a neschopností.

Laery poručila křeslu upravit úhel opěradla, sykala přitom bolestí, až našla lepší polohu. Z paže jí trčelo několik hadiček, které jí dodávaly medikamenty. Pokud jí to mělo ulevit, nebylo by od věci říct doktorovi, ať jí napíše něco jiného.

„K jeho věřitelům, představte si. Pořád ta samá ohraná písnička. Někdo se pustí do spekulací, zadluží se, napůjčuje si, kde se dá, od úctyhodných záložen přes lichvární astráků po ještě pochybnější zdroje financování. A když si přišli vybrat, co jim dlužil, dal jim ty transkripty do zástavy. Už jsou z ní venku a naši lidi se to pokoušejí tutlat, jak se dá. Jenže transkripty se mezitím dostaly na kurýrní loď, která letěla na stínovou hranici. Na Nillitik.“

Havaer zamžikal. „Nillitik to přece schytil.“

„Ano. A zboží, které by jinak zůstalo hezky uklizené, se teď lacino rozprodává, aby pokrylo ztráty. Takže naše špinavé prádlo je prý venku na trhu. Půjdete ho posbírat. A když se vám podaří identifikovat ostatní zájemce, případně je zabásnout nebo zneškodnit, tak tím líp.“

Havaer přikyvoval, v duchu už si rozmyšlel, jak na to půjde. Na hanniovské stínové hranici prováděl v minulosti hned několik misí, jednou nebo dvakrát dokonce vkročil i na ten nešťastný Nillitik. Jeho znalosti a zkušenosti na to rozhodně stačily.

Ale přesto... „Teď se zeptáte, proč právě vy,“ pobídla ho Laery.

„Někdo to udělat musí,“ podotkl mírně Havaer.

„Podle našich zdrojů se zprávy o té lapálii donesly do Partenonu, takže prvořadými zájemci, tedy spíš zájemkyněmi, budou Partenonky. Vždycky bychom je dokázali přeplatit, ale kdyby si Anděly řekly, že se chtějí rvát, nemuseli bychom je přeprat. I když my i ony našlapujeme po špičkách kolem vzájemného konfliktu, do kterého už se neženeme, třeba dojdou k závěru, že ozbrojená akce na stínové hranici by jim mohla tak akorát projít. A vy, menhere Mundy, jste měl v nedávné době s Partenonem určité

styky, aspoň to stojí ve vašem záznamu. A ne tak docela chvályhodné styky. Snad byste tedy uvítal příležitost to napravit.“

Havaer cítil, jak mu nitrotělní dávkovač podává léky na srdce, jako by mu něčí ruka povzbudivě tiskla rameno. *Takže je klidně možné, že si to nakráčím doprostřed bitvy.*

„Přidělili jsme vám tým. Jednejte diplomaticky. Rázně. Byla bych raději, kdyby se to obešlo bez zabíjení, ale těžít se někdy nedá bez výbušnin. Především získejte ta data, pokud možno stále zapečetěná.“ Laery ho provrtávala nabroušeným pohledem. „Dotazy?“

„Mohu se zeptat, jaké informace unikly? Jak zoufale se je budou snažit ukořistit?“

Několik dlouhých okamžiků se na něj upřeně dívala. „To je nad vaši platovou třídu,“ sdělila mu. „Aspoň doufám, protože já jsem na tom, zdá se, taky tak.“

Veřejně přístupná zóna Vrtáku 17 – to znamená zóna nad těžebním provozem, který byl zdánlivým smyslem existence tohoto místa – překypovala téměř neprostupnými davy. Každý výklenek, každý kousek prostoru větší než krabice od bot vyplňovali tvorové oddávající se takovým či onakým obchodním aktivitám. Všude cupitali Hannilambrové, kteří to tam v podstatě celé řídili. Havaer pozoroval charakteristické mírně napjaté výrazy lidí pokoušejících se rozluštit, co jim říká překladač v uchu, případně se snažících rozlišit hlas svého elektronického tlumočnicka od ostatních. Tlačenicí se plazil mohutný Kastigar z kasty válečnicků a ladným vlněním hadího těla odstrkoval menší bytosti stranou, až se mu koruna tykadel komíhala sem a tam.

Kenyon uložil do jejich sdíleného e-prostoru plány celého komplexu a vyznačil v nich místo, kde se vyskytuje jejich zprostředkovatel, plus pár dalších bodů zájmu. Lom-

bard, jejich technický specialista, byl hypochondr non plus ultra a jeho pozornost uchvátil pojízdný stánek Med-al-hambry. Koloniální charita měla astrákům na okrajích Lidské sféry dodávat léčiva schválená Liz, Havaer by však nedůvěřoval ničemu, co tu bylo na prodej.

Reams, poslední členka týmu, se prudce zastavila. Havaer ji pověřil tím, aby se napojila na kybernet a obeznámila se s místními novinkami. Kupříkladu by bylo poněkud trapné přeptávat se na zprostředkovatele a zjistit, že ho včera někdo zapíchl.

„Architekti,“ promluvila na jejich šifrovaném kanále. Pak jí došlo, že to vyznělo znepokojivěji, než bylo třeba. „Tady ne. Zdevastovali Cirixii.“

Od zpusťování Far Luxu a střetu u Berlenhofu – na kteroužto událost měli všichni čtyři nepěkné osobní vzpomínky – Architekti nezapomněli. Zlikvidovali Ossu, Nillitik a pak nějaký svět, který měl místo pořádného označení jen šňůru čísel, jelikož společný kolonizační projekt lidí a Kastigarů se ještě neshodl na jméno. Zatím nedošlo k takovým ztrátám jako při zničení Země, Architekti však rozhodně postupovali svižnějším tempem než v první válce. A teď na seznam zničených světů přidali Cirixii.

„Kde je sakra Cirixie?“ zeptal se Lombard. „V životě jsem o ní neslyšel.“

Reams jim přeposlala zpravodajský mediotyp a všichni společně zvolnili krok, aby si nějak přebrali, co to přesně znamená. Podle všeho se jednalo o zprávu starou několik měsíců, která dorazila do Koloniální sféry až teď, protože spolehlivé informace se z Hegemonie, kde se ta planeta nacházela, trousily jen pomalu.

„Hm,“ zabručel Havaer. „Tak to je něco.“ U Berlenhofu měli hegemonické artefakty, dosud zakonzervované onou nevysvětlitelnou magií, která umožňovala jejich převoz z planety na planetu. Když se nad Berlenhofem znovu ukázal Architekt, Partenonky si je půjčily, aby ochránily svou hlavní válečnou loď – tu, která vezla Telemmiera

a ostatní medáky. Jenže tentokrát nezafungovaly. Ukázalo se, že jediná záruka toho, co Architekti udělají či neudělají, nemá ani cenu papíru, na kterém není zapsaná. Co slyšel, Architekt dokonce poslal na palubu partenonského plavidla jakési... *netvory*, s extrémní razancí ty zpropadené artefakty zkonfiskoval, načež loď rozmlátil. Nejenže se Architekti vrátili, navíc doháněli promarněný čas a ztraceli s vesmírem trpělivost.

A teď zničili celý jeden hegemonický svět obývaný bůhvíkolika lidmi a dalšími bytostmi. Za první války bylo v jejich hledáčku především lidstvo. Ostatní druhy také přiložily ruku či jinou končetinu k dílu, ale Architekti se rozhodně soustředili na lidské světy. Tentokrát se zdálo, že mezi obyvateli nerozlišují.

Nabízí se otázka, či zahrádku asi přeorávali během těch padesáti let, co jsme o nich neslyšeli. Nikdo nepochyboval o tom, že hluboko ve vesmíru jsou inteligentní druhy, s nimiž se lidstvo vůbec nesetkalo a do kterých se Architekti pustili – a spoustu z nich nejspíš úplně vyhladili. Tajemný Zvěstovatel Prach o sobě prohlašoval, že je posledním příslušníkem jedné takové vymizelé rasy. Naeromathové se svými sarančími archami byli vesmírnými kočovníky, jež Architekti připravili o všechny jejich světy.

„O problém mím,“ nadhodil pochmurně Kenyon, když vstoupili do většího prostoru vyhrazeného pro bar. Skaggerak byl dost možná nejnechutnější pajzl na Vrtáku 17. Tělo na tělo se v něm mačkali lidé, Hanniové a pár Kastigarů a nad hlavami se jim kymácely vrtulové drony roznášející pití, ze kterého vylily jen půlku. K tomu, abyste se ve Skaggeraku docela slušně opili, stačilo prostě tam chvíli posedávat se zakloněnou hlavou a otevřenými ústy.

Reams jim na Havaerův pokyn objednala rundu a Lombard se jal vznášet množství všedních dotazů na kybernet a místní podniky s cílem podpořit jejich falešnou totožnost potulných astráků. Havaer pročešával místnost pohledem a povytlhl přítom obočí na Kenyona.

„Kultisti už nikomu nezaručej ochranu, takže se teď sotvakdo pohrne do jejich náruče.“ A to byl Kenyanův nekrolog pro tisíce či miliony zemřelých na Cirixii, obíhající čtvrti kde v Hegemonii. Z čistě profesního hlediska se jednalo o trefné zhodnocení. Za války i po ní přijalo hegemonskou nabídku ochrany množství lidských světů, a cenou za ni byla pokaždé naprostá podřízenost nepochopitelně ritualistickým Essielům. Stát se uctívačem škeblounů je nejspíš o poznání méně lákavé, když se nemůžete schovávat za jejich lasturou. Technologie Prapůvodních, kterou dříve Hegemoňané používali jako kouzelný talisman proti útokům Architektů, byla od návratu těch monster jen jakýmsi zpomalovacím prahem.

Velké staré pouzdro, v němž se vezla Olian Timo, se nedalo přehlédnout. Když vešla do dveří a vykročila lokálem, všichni jí uhýbali z cesty. Procházela tak blízko, že by se jí Havaer mohl dotknout, on ale jen sklouzl s davem ke straně. V bublině obrovitého Škorpiona vypadala její postava docela titěrně, místo paží a jedné nohy měla pahýly, druhá noha chyběla úplně, Ollina bojovnost to však bohatě vynahrzovala. Havaera si nevšimla, dál dusala ke svým dvěma komplicům usazeným v putyce – Kitovi a Solace. Všichni tři byli jako na trní, zejména Olli budila dojem, že by nejradši dala někomu pěstí.

Protihráči. Profesionální část jeho mozku už kuchtila plány a protiplány. Co dělat, pokud se utkají tváří v tvář? Jak velkou hrozbu představuje Ollino monstrózní pouzdro? Číhá za rohem tlupa partenonských bitevních sester, připravených vtrhnout na Solacin pokyn do baru? Podíval se, jak je na tom jeho tým. Kenyon kontaktoval zprostředkovatele, právě vyjednával přístup k prodejci a Reams mu asistovala. Lombard paběrkoval v odposlechnuté komunikaci Timo a druhých dvou, zatím ale nenatrefil na nic užitečného. Havaera se náhle zmocnila touha jít k jejich stolu a prostě si k nim přisednout, dát s nimi řeč, poklábosit o starých časech. Na tuhle partičku by to možná zabralo,

jenže z hlediska Havaerovy branže by to nejspíš nevypadalo dobře v jeho záznamu.

Po dobu několika krátkých úderů srdce se odvažoval doufat, že se tady jenom tak potloukají, třeba nemůžou zavadit o práci, ale to se jen nechal oklamat Olliným mrzutým výrazem. Měl mít na paměti, že ona se tak tváří vždycky. Všichni tři se zčistajasna zvedli, cílevědomě si to namířili pryč a Havaer pochopil, že svůj náskok dobře využili. A on ještě ani nezačal.

KAPITOLA 2

IDRIS

Byl mužem, který zahnal Architektky od Berlenhofu.

Byl mužem, který zradil Kolonie.

Oba ty příběhy kolovaly Lidskou sférou, šířily se, rozcházely, a jak se valily z planety na planetu, nabalovaly se na ně vrstvy spekulací a výmyslů. Ani Rada lidských zájmů, ani Partenon k nim nevydaly oficiální vyjádření. Každý tedy věděl své. To, co věděl, se zároveň v čase i prostoru lišilo od toho, co věděli všichni ostatní. Ve skutečnosti nikdo nevěděl nic.

Ani sám Idris už si nebyl jistý, čím vlastně je.

Popravdě řečeno, Idris Telemmier nezahnal Architektky vůbec odnikud. Sloveso „zahnat“ totiž implikuje sílu nebo

moc, kterou nedisponoval ani on, ani žádná jiná lidská bytost. Jenom pěkně poprosil. Napnul celou svou drahoucennou překopanou mediátorskou mysl a zničil si zdraví, odrovnal srdce. A nakonec si vyžebbral audienci u nesmírné inteligence, která dlela v jádru gigantického Architekta jako plamínek svíčky. Architekt plul k Berlenhofu, hlavnímu světu Kolonií, a vedl přitom lítou bitvu s koloniálními i partenonskými válečnými loděmi. Mezitím všechna dostupná civilní plavidla odvážela lidi z povrchu planety i z orbitalů ve snaze zachránit alespoň maličký zlomek populace.

Proč? ptal se ho Idris a Architekt odpověděl pomocí obrazů a metafor. *Proč?* Protože je otrok a jeho páni žádají, aby přepracoval vesmír, jednu obydlenu planetu po druhé. Přesně tak, jak jeho příbuzní před více než sto lety přetvořili Zemi a jak v následné válce přeměnili spoustu dalších světů. Ve válce, která přeměnila zase Idrise: z dobrovolníka s mlékem na bradě udělala mediátora, který rozmlouval s bohy a kráčel neprobádanou prázdnotou mezi hvězdami. Tak nějak to aspoň se svou nenapravitelnou vymělkovaností nazývali senzacechtiví mediotypaři.

Idris ale škemral, orodoval a pak co nejpěkněji poprosil. A jakési pouto vzájemnosti mezi přetvořeným člověkem a božským ničitelem přimělo Architekta vystavit se hněvu vlastních pánů, místo aby obrátil Berlenhof v pokroucenou skulpturu a památník stamilionu lidských duší.

Bylo to těžké. Pro něj i pro Architekta. Jednou už odtáhli, když na ně věci, které měli zničit, začaly mluvit. A teď se vrátili, zřejmě proto, že je jejich páni, bezpochyby rozlícení jejich zdráhavostí, bičovali dvojnásob silně. V bezpečí už nebyly ani světy, na nichž se nacházely relikty Prapůvodních, kdysi spolehlivá ochrana před Architekty. Tažení jejich vládců proti lidstvu a zbytku vesmíru po padesáti letech zařadilo vyšší rychlost. Výmluvy už je nezajímaly.

Idris tedy nebyl člověkem, který zahnal Architekty od Berlenhofu. Dělal ale, co se dalo. Lidstvo by proto mělo být jeho velkým dlužníkem.

O měsíc později, zatímco Idrisova protichůdná legenda nabírala obrátky, jak cestovala neprostorovými rychlotrasami z jedné planety na druhou, přitáhl jeden z Architektů k těžebnímu světu Ossa s populací čítající sedm set devatenáct tisíc osob. Visel nad řídkou atmosférou a měšty v kupolích a rozloupal planetu na groteskní květinu, která stála život devadesát sedm procent obyvatel. Když se to Idris dozvěděl, napadlo ho, jestli je nemá na svědomí. Jestli zničení Ossy nezavinil tím, co udělal u Berlenhofu. Jedním z vedlejších účinků mediátorských úprav na jeho organismus totiž bylo to, že už skoro půl století nespál, a měl tedy čas o takových věcech přemýšlet.

Pokud šlo o zradu, detaily byly podobně nejasné. Liz nečinila žádné konkrétní prohlášení ohledně Idrisovy příslušnosti. Nikdo na jeho hlavu nevypsal odměnu. Neobjevila se ani žádná diplomatická klička, která by vysvětlovala, proč právě on, jeden ze tří zbylých absolventů původního Programu mediátorů, zanevřel na vlast a přeběhl k jejímu největšímu rivalovi, andělským válečnickým Partenonu.

Jisté frakce bující uvnitř Koloniální sféry rozhodně věřily, že je zrádce. Nativisté – „lidé pro lidi“ – jeho jméno proklínali. Zrazenci, kteří byli nožem v pouzdře nativistů, taseným v temných uličkách a zaplivaných tavernách u vesmírných přístavů, si na něj brousili ostří.

Někteří tvrdili, že se zaprodal. Zrazenci prohlašovali, že všichni meďáci pozbyli svého lidství ve chvíli, kdy se stali tím, čím se stali. Prý jsou to zrádci do morku kostí, které je potřeba držet na vodítku a vůbec jim nevěřit. Svou dezercí jim Idris jen potvrdil důvody, proč ho nenáviděli.

Někteří mínili, že to udělal z lásky. Že na něj v partenonské flotile čeká překrásná dívka. Ale jak ji pozná od ostatních Partenonek, vzhledem k tomu, že jsou všechny z té samé zkumavky, nebo z čeho vlastně...? No, tak to ví nejspíš jen on sám.

Realita byla jako vždy poněkud složitější. Malé, avšak rostoucí hnutí v Koloniích, které odsuzovalo podmínky,

za nichž vznikali noví mediátoři, bylo ovšem blíž pravdě, než si kdo uvědomoval.

Nejranější mediátoři byli vyvinuti pro první válku, aby se pokusili navázat spojení s Architektky, kteří se konvenčními ozbrojenými silami stěželi dali zpomalit. A dopadlo to nad očekávání dobře. Idris a jeho kolegové přispěli k porážce Architekta nad Berlenhofem, což byl první – a také poslední – případ, kdy se jednoho z nich podařilo zničit. A potom on a další dva dosáhli u Far Luxu prvního skutečného kontaktu s nepřítelem a ukončili válku s Architektky prostým prohlášením: *Jsmetady*.

Nyní, o několik desetiletí později, už Architekti o lidstvu samozřejmě věděli, chtěli nechtěli však museli pokračovat ve svém apokalyptickém díle. Far Lux byl první planetou, kterou přetvořili, než poctili druhou návštěvou Berlenhof.

Brzy poté, co začal Program mediátorů nést výsledky, přišli lidé na to, že se medáči hodí i k něčemu jinému než jen k válečné obraně. Loď pilotovaná medákem se mohla vydat kamkoli, do hluboké prázdnoty neprostoru, nebo se bez varování objevit nad planetou. Zavánělo to nepříjemnostmi. Nebyla náhoda, že z té první třídy dosud žili kromě Idrise jen dva další, a se sešlostí věkem to souviselo jen částečně. Ale byli díky tomu ještě cennější.

Původní Program mediátorů měl úspěšnost kolem deseti procent. Přijímali dobrovolníky, jako byl mladý Idris, a vyprodukovali velké množství mrtvol se spektakulárními emboliemi, fatálními mrtvicemi i dalšími příčinami smrti, pro něž lékařská věda ani neměla jméno, plus hrstku medáků, kteří měli vesmír na dlani.

Po válce přešel tento projekt pod Styčnou komisi, která se teď, když už budoucnost jejich druhu nebyla v sázce, potýkala s nedostatkem dobrovolníků. Kompenzovala to kriminálníky. Dosahovala desetkrát nižší úspěšnosti než

původní program a její meďáky poutala vázací smlouva, která z nich v podstatě dělala její majetek. Navíc se šeptalo, že Styčná komise sáhla i k dalším opatřením. Proměnila je v bezpečné nástroje, jež nacházely uplatnění při přepravě cenných nákladů, na válečných lodích, diplomatických misích a dalekých výpravách Kartografického sboru. Ale protože se stali tím, čím se stali, pod nátlakem, Architekti jim nedopřejí sluchu. Architekti jsou také otroci, a nevslyší prosby nevolníků orodujících za spásu svých pánů. Tohle se Idris dozvěděl, když Architekti podruhé přitáhli k Berlenhofu.

Liz už se to pokoušela napravit, zahájila reorganizaci Styčné komise, a nejspíš se zase rozeběhl nábor dobrovolníků. Chtěla, aby se do ní Idris taky zapojil; dala by mu, oč by si řekl, aby si zajistila jeho spolupráci. A vše v dobré víře, bez vodítka vázací smlouvy. Jenže Idris už byl starý, a to přesto, že po absolvování programu přestal viditelně stárnout. Pamatoval si devadesátiprocentní úmrtnost a věděl, že on není tím, kdo by měl vést neustále se tenčící zástup optimistů do budoucnosti. Prostě už neměl sílu ty ztráty nést.

Takže zbýval Partenon.

Partenon neměl mediátory. Kdyby se mezi nástupnickými státy zničené Země rozhořela válka, takoví jako Idris by pro Liz představovali velkou strategickou výhodu. Když tedy Idris Telemmier se svým drahocenným mozkiem dezertoval právě k Partenonu, mnozí se zařekli, že mu nikdy neodpustí.

Dnes ráno toho litoval.

Lidé v Koloniích si představovali, že Partenon řídí celou svou civilizaci jako posádku válečné lodi, všichni maširují jednotným krokem, vše probíhá striktně podle harmonogramu, není čas na klábosení či podvrtné myšlení.

To s tím harmonogramem byla pravda. Pro astráka zvyklého na proměnlivý, nepředvídatelný život to byl dost nepěkný šok. Pro někoho, kdo doslova nemohl spát, to byl děs. Sesterstvo, k němuž Idrise oficiálně přidělili, mělo přesně vymezený čas na práci, na zábavu i na spánek. Po týdnu polehávání na kavalci a sledování prapodivného výběru mediotypů, ke kterým měl přístup – zčásti odtažitě stylizovaných, vyrobených Partenonkami, zčásti převzatých z Kolonií a opatřených znepokojivým dabingem v parsefštině –, šel ven za jiným sesterstvem s jiným služebním cyklem. Vysedával s nimi, zkoušel na ně své mizerné jazykové schopnosti a prostě jim dělal společnost, aby nemusel tvrdnout o samotě na ubikaci. Nezamlouvalo se jim to. Doteď mu nedocházelo, jak úporně se jeho vlastní sesterstvo snaží v jeho přítomnosti nevyšilovat. Byl jedinou osobou mužského pohlaví, kterou kdy většina z nich viděla. Ne snad, že by Partenonky aktivně demonizovaly muže tak, jak vždycky tvrdili nativisti, ale nebyly na ně zvyklé. Prostě na Idrise zíraly a hovor vážl.

Tohle ještě nebylo to nejhorší, jen to přispívalo k tomu, že se mu to nejtěžší – a sice práce – snášelo ještě hůř. Právě vzdal další nepodařený pokus o půlnoční socializaci, a tak se teď převaloval na lůžku a děsil se chvíle, kdy ta práce zase započne.

Mohl si za to sám. Sám tuhle dohodu navrhl Solace, která ho do Partenonu naverbovala. Solace pro něj samozřejmě znamenala víc než to, ale tohle bylo v tu chvíli nejdůležitější. Jenže to byla těžká práce. Traumatizující. A život mezi Partenonkami s tisícem jejich zvláštností mu to ještě ztěžoval.

Kdyby býval zůstal v Koloniích a kývl na nabídku Berlenhofu, bezpochyby by měl snadnější život. Zahrnuli by ho vším, co se dalo za lidské bohatství koupit, skoncovali by se všemi těmi drobnými stresory a nepříjemnostmi. Jedinou stinnou stránkou by byla horší práce, kterou by musel vykonávat. *Mnohem* horší. Nezvádl by to. S Parte-

nonkami spolupracoval už půl roku, a zatím jim vyprodukoval přesně nula mediátorek, což bylo zhruba tolik, kolik očekával. Kdyby měl luxusní apartmá na berlenhofsém orbitalu, možná by nedosahoval o mnoho lepších výsledků. Zároveň ale nezapříčinil smrt jediného potenciálního subjektu a měl pocit, že za všechny ty nepříjemnosti to stojí.

Ze všeho nejdřív musel na prohlídku k doktorce, přesněji řečeno k vrchní kognoscience. Děly jim starosti jednotky Kolektivců, které mu daroval starý přítel a které teď udržovaly jeho srdce v chodu. Partenonky dávaly přednost organickým náhradám vyrobeným na míru a obávaly se dlouhodobých účinků trojice hmyzích kyborgů na jeho oběhovou soustavu. Potom už šupajdil do práce.

Zahradní loď *Ceres* byla obrovská, spolu s obslužnou flotilou menších partenonských plavidel obíhala kolem jakéhosi mrtvého skalnatého světa. Srdcem jejího poslání bylo potravinářství, také však sloužila jako domov pro tisíce lidí. Byly tam školy, sportoviště, lesoparky, dezorientující iluze širého nebe pod lodními kupolemi obrácenými ke slunci. A všude byly Partenonky: ženy z jeho směny kráčely do práce svižným tempem, jemuž nikdy nestačil; ženy, které měly právě volno, se procházely, povídaly si a hrály hry, bez rozpaků se objímaly, veřejně projevovaly důvěrnost, která Idrisovi se zdrženlivější koloniální výchovou připadala nemístná. Teď už na něj tolik nezíraly a on se také snažil necivět. Všechny ty postavy a tváře, tolik si podobné, tolik cílevědomé. I ve chvílích, kdy jen seděly na trávníku a četly si v datletu, vyzařovaly pevné odhodlání, kvůli kterému si nedovedl představit, že by někdy byly doopravdy „mimo službu“. Ať už dělají cokoli, určitě je za tím řetězec rozkazů. Chápal, že z něj mluví koloniální předsudky, a přesto se nemohl zbavit dojmu, že má pravdu.

Půl roku, a pořád si ne a ne zvyknout na Partenonky v civilu. Ne že by to byly opravdové civilistky; jedna každá z nich přece sloužila svému státu a jejich stát byl v podstatě

válečným loďstvem. Nikdy předtím si neuvědomil, jak moc hodnotí druhé podle jejich majetku. V Koloniích byli bohatí a chudí. Z té první kategorie vídal šlechtu z Berlenhofu a Magdy, dlouho osídlených, prosperujících světů, kde se hromadili vlivní a zámožní. Sám spadal do druhé kategorie, poněvadž odlehlejší výspy lidské civilizace – a hlavně mraky astráků rozptýlených mezi nimi – nebyly bohaté nikdy. Všechno se tam v jednom kuse spravovalo, půjčkovalo a flikovalo, jak se dalo. Věděl, že v přepočtu na hlavu je Partenon chudší než Kolonie. Nikdo tu nedával na odiv blahobyť, nikdo však také nebyl vyhublý na kost a netrpěl viditelnou nouzí. Hlodalo v něm podezření, že to bude hlavně tím, že hostitelky mu to špatné raději neukazují – a možná i tím, že něco z toho sice má na očích, ale nevnímá to, protože se před ním mají na pozoru a on neví, po čem se dívat. Hlavou mu táhly úvahy: *Co z toho je jenom setrvačnost? Síla zvyku, která je nutí celá léta žít, jako by byla válka, bez prostoru ke stížnostem nebo vybočení z řady? Jak dlouho to může pokračovat, než to sjede ze srázu?* Jenže je cizinec a nikdy se to nedozví.

Cesta do práce ho vedla zelenajícími se horními patry do palubních hangárů na spodní straně Ceres. Když vstoupil do oblastí, kde vládly vysloveně vojenské poměry, skladba odznaků i barev uniforem se změnila. Byly tu myrmidonky, andělské válečnice, které se pro Koloniály dávno staly tváří Partenonu. Byly tu posádky neustále přistávajících a odlétajících lodí, vojačky na dovolené, plus nezanedbatelné ozbrojené síly, které si Ceres udržovala pro vlastní obranu. Vesmír byl nebezpečný a zahradní loď mohl leckdo pokládat za snadný cíl.

Teď už věděl, co a jak. Dole u hangárů na něj den co den čekala skupina nových, a přitom povědomých tváří: Partenonek ze všemožných oborů, mladých i starých, většinou nervózních, které na něj zíraly, jako by měl dvě hlavy. Některé si ho měřily s odporem, poněvadž měly nařízeno dělat, co jim řekne, ačkoli nepatří do jejich velitelské hierar-

chie ani společnosti. Vždyť je to jenom hubený koloniální astrák v příliš velkém partenonském oblečení a botách, ve kterých pořád zakopává, s prázdnou tváří a odstávajícíma ušima, co sebou trhá při každém hlasitém zvuku.

Pokaždé si vzali jeden z lehkých transportérů, Idris se chopil řízení a jeho pasažérky se mezitím připojily k množství neurografických rekordérů oddělených firewallem od palubního počítače, jemuž se neprostor nezamlouval o nic víc než lidskému vědomí.

Potom s nimi v bdělém stavu skočil do neprostoru. Tohle se s cestujícími zásadně nedělá. Předem to s nimi probral, přednesl roztřesenou řeč, kterou znal dávno nazpaměť, a přesto z něj lezla jako z chlupaté deky, a díval se, jak mezi těmi navlas stejnými tvářemi přeskakuje zděšení. Všechny věděly, co se stane, jakmile se ocitnou bez ochrany v neprostoru, ale stejně se jim to snažil vysvětlit. *Budete samy*, řekl jim a po několika vyhubavých frázích dodal: *A přece samy nebudete.*

Neprostor totiž není skutečný, a když do něj vstoupíte, skuteční nejste ani vy. Existujete pouze v bublině svého vlastního vědomí. I pokud chytíte souseda za ruku, div mu ji nezlomíte, ihned po opuštění reálného prostoru zjistíte, že svíráte jen prázdný vzduch.

Zhruba tou dobou by si běžní navigátoři na rychlotrasách dali padla, zalezli by si do vlastního hibernačního modulu a nechali se palubními systémy probudit až ve chvíli, kdy loď dorazí na místo určení. Jenže Idris s nimi skákal do hluboké prázdnoty mezi hvězdami, kam nevedly žádné rychlotrasy. Během výpravy musel zůstat vzhůru, stejně jako Partenonky, zatímco rekordéry zaznamenávaly, co se jim děje v hlavě.

Po pouhých několika minutách subjektivního času se vyloupili světelné roky daleko od všech sluncí; stali se pouhým smítkem na plátně posetém droboučkými hvězdami. Mohl se spolehnout, že uslyší, jak Partenonky rezolutně přemáhají slzy, aby je Koloniál neviděl plakat.

Pak to opakoval znovu a znovu, poněvadž rekordéry trpěly při neprostorových skocích častými poruchami, a čím víc údajů se jim podaří získat, tím líp.

Partenonky hledaly potenciální mediátorky. A jako mediátor se nikdo nenarodil. I když jeden člověk vlastně ano: žena zvaná svatá Xavienne, která odvrátila útok Architekta u Předmostí a odstartovala celý program, jehož plodem byl i Idris. Ten program ovšem zahrnoval množství invazivních zákroků, chirurgických operací a chemoterapií, které zpracovávaly mozek, dokud subjekty nezískaly Xavienniny schopnosti nebo nezemřely. Většinu lidských mozků nebylo možno tímto způsobem přeměnit, a nezbavit je přitom životaschopnosti, a Styčná komise doteď nedokázala předem určit, kdo to řezání přežije a kdo ne. Čas od času se jí ovšem podařilo vyrobit životaschopného medáka.

K Partenonu se přidal, protože u něj existovala nepatrná naděje na lepší vyhlídky. Účelem mediátorů byla podle Idrise obrana před Architektou. Jejich možné vojenské využití v případné válce mezi Partenonem a Koloniemi patřilo k věcem, na které raději nemyslel. Občas strávil tím, že na ně úporně nemyslel, celou bezesnou noc.

Když došlo na medáky, Partenon měl problém. Obzvláště tíživým aspektem života na *Ceres* byly alespoň pro Idrise portréty doktorky Sang Sian Parsefer v kancelářích, učebnách a veřejných prostranstvích, na přívěscích a medailonech, dokonce na vodoznacích pod textem v oficiálních dokumentech. Obrazy ženy, která kdysi dávno, ještě před první válkou, navrhla a založila Partenon. Ženy, která vytvořila novou, přesně definovanou odnož lidstva podle vlastních představ. Ženy, která na stará kolena poslala své výtvořky na pomoc uprchlíkům ze Země – jistě, ale snadno to mohlo dopadnout jinak. Mezi koloniálními nativisty se povídalo, že to byla eugenička non plus ultra, Solace ovšem tvrdila, že doktorka Parsefer začala s co možná nejpestřejším a nejzdravějším genomem, pravou mezirasovou směsicí všemožných imunit a odolností. Jenomže

smyslem celého toho cvičení bylo vyhnout se tomu, co Parsefer pokládala za nedostatky chaoticky vyvinutého lidstva, a tak se jala řezat, pilovat a hrát si na Boha.

Idris po špičkách našlapoval pod Perseferiným přísným, precizně zaznamenaným pohledem, vyměňoval si zdvořilé pozdravy se všemi těmi klidnými, způsobnými ženami kolem sebe a věděl, že dost možná pracuje na tom, aby vložil strašlivou zbraň do rukou těch, z jejichž dědiček se mohou stát vraždící zrůdy. Jejich společnost žila po celou svou historii na ostří nože, kymácela se nad propastí, kde se mohou rozhodnout, že jsou *lepší*, a tím pádem oprávněné vymazat to, co je *horší*.

Z řad Partenonek nepovstala žádná Xavienne, jež by zahájila jejich vlastní Program mediátorů, a ani nepovstane. Parseferina hra na Boha zapříčinila, že zkrátka a dobře neměly takovou genetickou variabilitu, aby se u nich vyskytovaly odchylky tohoto druhu. V podstatě se staly obětí úspěchu své stvořitelky. Nedalo se vyloučit – občas v to Idris dokonce doufal –, že je to zhola nemožné. Že geny potřebné k vypěstování mediátorů zůstaly potom, co doktorka Parsefer dokončila své dílo, ležet na podlaze operačního sálu. V takovém případě by ze sebe udělal arcizrádce Kolonií pro nic za nic, a snad by to tak bylo lepší.

Pokud by ale našli jedinou Partenonku, jejíž mozek by reagoval tak, jak se na aspirujícího mediátora sluší a patří, pak by jich měli mnoho. Každá Partenonka, kterou bral Idris na výlet, reprezentovala specifickou embryonální linii, konkrétní kombinaci partenonských vlastností. Pokud najdou použitelný subjekt a dokážou z něj vypíplat provozuschopnou mediátorku, pak by jich s trochou štěstí mohli vyrobit tolik, kolik si jen budou přát, a to bez úředné mortality koloniální metody. Takový byl plán a zároveň důvod, proč to Idris podstupoval, proč už šest měsíců přivozoval ženám noční můry a vystavoval se prázdnotě.

Dohlížitelka Felicity na něj jako obvykle čekala. Měl podezření, že si nařídila hodinky – nebo jejich obdobu – o dvě minuty napřed, poněvadž by byla ostuda, kdyby musel Koloniál čekat na ni. Jelikož Idris nespál, mohl by s ní tu hru hrát tak dlouho, až by vůbec neodcházeli z laboratoře, ale takovéhle honění ega neměl v povaze. Tak ji jen zdvořile pozdravil a šel se podívat, koho tu mají tentokrát.

Jako obvykle, proběhlo mu hlavou. Dvacet žen, které vypadaly na osmnáct až osmdesát. Partenon měl ovšem ve zvyku ukládat své užitečné služebnice k ledu, dokud jich nebude zapotřebí. Nejmladší z těch žen se klidně mohly narodit o deset let dřív než on. Věděl, že se jim dostalo jen notně osekaného brífinku, který se snad ani nedal pokládat za vysvětlení, všechny však byly ochotné udělat, co se po nich žádá. Nebo alespoň ochotné netvářit se nechotně. Měl dojem, že partenonská kultura stojí do značné míry na udržování dekora.

Dohlížitelka Felicity ho s pravidelným klapáním podpatků následovala jako jeho stín. Připomínala tetu či sestřenici všech ostatních, v tuto chvíli nastoupených do řady. Doktorka Parsefer – ať už byla v jádru jakákoli – měla jasnou představu o tom, jaká tvář se jí líbí, a vybrala rysy z tuctu různých etnik. Byla to atraktivní tvář, oválná, s úzkýma očima a tmavými vlasy zastřiženými po vojensku na krátko. Exempláře, které měl právě před sebou, dělaly všechno pro to, aby nevypadaly bázlivě či nepřátelsky.

Tohle nejsou dobrovolnice, připomenul si. Pokud se někdy dostanou až tak daleko, tyhle ženy nepůjdou pod kudlu. Jsou to jen další subjekty, které se účastní sběru dat.

Zastavil se uprostřed kroku a ohlédl se k neutrálně zdvořilému úsměvu na dohlížitelčině tváři. Otevřel ústa a zase je zavřel, protože to, co ho právě napadlo, bylo absurdní. Jenže to tušení nemohl dostat z hlavy.

„Dohlížitelko...“

Povytažené obočí, nic víc.

„Tahle žena. Nebyla tady už předtím?“

Partenonka, která vzbudila jeho zvědavost, vypadala mladší než on a sestřih měla snad ještě kratší než ostatní. Možná to bylo tím, že její postava mu připadala nepatrně drobnější, skoro jako u vyzáblého Koloniála, jako byl sám Idris. Jenže ona ho neupoutala z dálky v řadě. To až teď, když kolem ní procházel.

„Identifikuj se, děvče,“ poručila jí dohlížitelka Felicity.

„Kognoscientka Grave, sesterstvo *Báthory*, divize medúz,“ vysoukala ze sebe žena. Hlas se jí třásl jen maličko.

Ano, byla tu. Teď je tady podruhé. O co jde? Jenže Felicity už jim vydávala rozkazy a se slovy „*prêt à combattre*“ je posílala do transportéru.

„*Prêt, matko,*“ odpovídaly a dávaly se na pochod k přechodové komoře. Samozřejmě s sebou potřebovaly Idrise, jinak se nic nestane.

„Dohlížitelko –“ začal Idris, ale ona mu pokynula, ať jde za nimi.

„Prostě další kolo záznamů, menhere Telemmiere.“ Kdykoli z ní to zdvořilostní koloniální oslovení vypadlo, pokaždé se cítil menší a menší. „Po návratu vám vše vysvětlíme. Podle čeho jste ji poznal?“

„No...“ *Podle vlasů, postavy, co já vím...* „Těžko říct. Ale nemůžete přede mnou dělat tajnosti. Takhle jsme se nedohodli.“

Dohlížitelčin výraz naznačoval, že nic takového v detailních podmínkách jejich spolupráce nečetla. Vzhledem k tomu, že návrh dohody sepsala Kris, by se Idris nedivil, kdyby to tam někde přece jen bylo. Prozatím se však vydal připravit tuhle čerstvou várku na to, co ji čeká.

Lehký transportér *Hale* byl jen mrňavou kocábkou určenou k převozu několika oddílů myrmidonek z místa na místo, což znamenalo, že disponoval ničivými akcelerátory a dokázal vztyčit pořádný gravitický štít. Idris kandidátkám

nařídil, ať se připoutají do dvou řad sedadel táhnoucích se podél pomyslné páteře lodi za jeho křeslem. Pokud se mu na téhle příšerné práci něco zamlouvalo, pak to, že mohl dennodenně létat s partenonskými plavidly. Koloniální lodě kladly důraz na robustní redundanci, alespoň takovou, jakou vyznávali astráci. Všeobjímající stát, který by se o všechno postaral, neměli už z toho důvodu, že nestáli o politické zřízení, které by jim v jednom kuse rozkazovalo. Partenon, jehož celá militaristická společnost pochodovala stejným směrem, lodní výrobu vážně vymazlil. Už před první válkou měl nejlepší lodě široko daleko, lepší než Země, lepší než hrstka mimozemských druhů, na které pozemšťané narazili. Pokročilejší plavidla měla snad jen Hegemonie, a hegemonská technika byla prostě na takové úrovni, o jaké se lidem ani nesnilo. Pilotovat partenonskou loď, byť takovýhle nemotorný transportér, bylo svým způsobem blaho – a v minulosti, za války i po ní, mu Partenonky půjčily i vychytanější hračky.

Jistě, letová kontrola *Ceres* se po něm soustavně vozila a mohla kdykoli převzít vládu nad lodí, kdyby snad dostal zaječí úmysly. Ale stejně...

„Tak fajn, nějakou dobu už to děláme – totiž já, já už to nějakou dobu dělám. Většina z vás to asi ví.“ Mluvil přes rameno a slyšel, jak se mu vlastní hlas zadrhává a chvěje rozpaky. Představoval si, jak hromadně upírají pohled na toho Koloniála, co zbral křeslo pilota. Soudě podle odznaků jejich zařazení, které si stačil letmo prohlédnout, byly některé z nich taky pilotky. Jiné patřily k jiným rozmanitým odnožím myrmidonek, slovných andělských bojovníc Partenonu. A ještě další, podobně jako ta Grave, byly techničky nebo vědátorky čili kognoscientky. Jedna z nich byla dokonce správkyně-dohlížitelka, což mohlo znamenat cokoli od kancelářské krasy po důstojnici rozvědky.

„Za moment skočíme do neprostoru, pustíme se do hluboké prázdnoty. Vynoříme se a zase skočíme zpátky. V podstatě budeme... poskakovat sem a tam.“ Slyšel šepot

překladu, umělého ženského hlasu, který jeho nervózní kolvulštinu převáděl na cosi, co snad znělo povzbudivěji. „Víte, co můžete v bdělém stavu v neprostoru očekávat. Všechny jste se doslechly...“ Přepadl ho prapodivný pocit, že se mu pohled kognoscientky Grave zavrtává skrz sedadlo do zad, což bylo samozřejmě nemožné. „Heleďte, nebudu vám lhát, není to nic hezkého. Ale vy máte, bylo vám, bylo vám řečeno, že...“ Kandidátky měly nařízeno provádět v neprostoru duševní cvičení – a byl to pěkný nesmysl. Jenom způsob, jak se zaměstnat a poskytnout neurografickému rekordéru základní hodnoty. Taky by jim měl nejspíš říct, že nic z toho není skutečné, že to, co budou na odvrácené straně reality zakoušet, je jen reakce inteligentní mysli na neprostor. Jenže nepotkal jediného medáka, který by tomu po pár skocích pořád ještě věřil. Sám tomu nevěřil ani náhodou.

„Každopádně,“ pokračoval nešťastně, „Ceres nám dala zelenou, tak vyrazíme, compris?“

„Compris, matko,“ odpověděla asi polovina z nich, věrně na partenonskému výcviku.

Tentokrát je něco jinak. Nevěděl co, ani jak to ví.

Ale i tak.

Jeho ruce vydaly rozkazy, povypínaly vyšší systémy lodi a roztočily masivní prstenec gravitického pohonu – a ten se natáhl mimo realitu, dotkl se místa, kam se skutečné věci nemají vydávat.

Vklouzli do neprostoru a jeho hladinu přitom zčeřili jen maličko.

KAPITOLA 3

SOLACE

Solace očekávala nepřímý kontakt, pouze hlasovou komunikaci, další zprostředkovatele, písničky a tanečky zdvořile nekompromisních Hannilambrů, kteří si chtějí urvat svůj podíl. Kitteringovi se však podařilo vyjednat osobní schůzku s prodejcem. Žádné další vrstvy už tahle cibule neměla.

Olli samo sebou nepropásla příležitost blýsknout se svými znalostmi ohledně toho, jak to tu chodí. „Hanniové,“ vysvětlovala specialistka dronů, zatímco procházeli dvěma patry obytných a pracovních zón, „rádi hrajou s odkrytýma kartama. Takže založili Otevřený pole. Když se bavíte o kšeftech, v podstatě vás můžou všichni poslouchat. Připomíná to velký staromódní tržiště. Pokud chcete dělat tajnosti, musíte si najít nějaký místečko někde stranou a sejít se fyzicky. Což Hanniům vyhovuje, páč jejich řeč z poloviny sestává z mávání rukama.“

Kit se zastavil a udělal přesně tohle; jeho štítové paže přitom zářily pestrobarevnými reklamami. „Je to poněkud složitější,“ pronesl překladač drobného krabovitého mimozemšťana trochu upjatě. „Rovněž: příchod na místo.“ Dovedl je ke kovovému schodišti klesajícimu do potměné místnosti. Tam dole by teoreticky měl být jejich prodejce.

Solace by se sem raději vypravila s bojovým oddílem svých myrmidonských sester, to však kvůli křehkosti politické situace nepřicházelo v úvahu. Aspirat naopak potřeboval tým, který by se mezi pochybnými existencemi na Vrtáku 17 dokázal proplést, aniž by příliš vyčníval, a v tomto směru byly možnosti Partenonu dosti omezené. Shodou okolností s sebou ovšem nedávno zrekrutovaný Idris Telemmier vzal ošuntělou malou loď s posádkou, která se na to dokonale hodila.

Při instruktáži jí toho nadřížené moc nevysvětlily, jedno ale přece: Solacina zdejší mise je krajně ošemetná. Nikdo nevěděl, jestli ta údajná koloniální tajemství vůbec existují, Aspirat ovšem usoudil, že tu možnost nelze přehlížet. O důvěryhodné externí spolupracovníky měl Partenon rovněž nouzi, a tak padla volba na posádku *Božského supy*. A s ní i na Solace coby jejich řídící důstojnici.

Schody byly navrženy pro Hannie, takže lidem připadaly nepříjemně malé, jen obtížně schůdné. Dalo se čekat, že Ollin mohutný Škorpion na nich bude mít teprve problémy, Olli však ani nezaváhala, sestupovala po nich na čtyřech kovových nohou s lehkostí tanečnice. V polovině schodiště se z reproduktorů zabudovaných do zdi ozval hlas.

„Stůjte. Počkejte, až vás proskenuju,“ pronesl podobně neutrálním, přátelským tónem, jakým mluvil Kitův překladač.

„Skenuj si, co chceš. Jsme po zuby ozbrojený,“ řekla Olli zvesela.

Reproduktory jako by se zadumaně odmlčely. A pak: „Ježíšku na křížku, to je *akcelerátor*?“ Obsah těch slov se s přívětivostí umělého hlasu vyloženě tloukl.

„Když jste tak blbí, že kšeftujete s Andělama, tak dostanete, o co si koledujete,“ odvětila Olli.

„Dole nech mluvení radši na mně,“ zamumlala Solace.
„Kvůli diplomacii, víš.“

Olli neurvale zasupěla.

„Dobrá, můžete dál,“ sdělil jim hlas.

„Cože?“ vyjela Olli. „Kolik superzbraní bysme jako potřebovali, než byste nám řekli, ať táhneme pryč?“

„Skenovala jsem vás na patogeny, ne na zbraně. Některý z nás mají imunologický obavy.“ Když Škorpion překonal posledních pár schodů a vkolébal se do prostoru pod nimi, živý ženský hlas dodal: „Do háje, a to jsem si myslela, že jsem na tom blbě. Kde sakra vězej ty ostatní?“

Solace zkrřivila tvář. Očekávala, že se Olli kategoricky ohradí, ale specialistka jenom utrousila: „Kurva, to říká ta pravá.“ Potom už všichni tři sestoupili dolů do šera a Solaciny oči mu rychle přivykly.

V místnosti byly navrženy kovové a plastové bedny – takové, jaké se používaly k přepravě drobného nákladu nebo ve kterých astráci nosili svých pět švestek z lodi na loď. Dost jich bylo otevřených, některé byly prázdné, jiné přetékaly opotřebovanými součástkami, jaké se tady, na okraji lidského prostoru, nikdy nevyhazovaly. Tendence Koloniálů hromadit a křečkovat haraburdí probouzela v mnoha Partenonkách pohrdání. Solace ovšem na vlastní oči viděla, jak jejich technici – a mezi astráky byl technikem do té či oné míry každý – vytřískali zlato ze smetí i v situacích, nad kterými by partenonská technička dávno zlomila hůl. Upřímně, její lid neměl ponětí, co všechno se dá dokázat s kusem drátu nebo provázku.

Uprostřed místnosti seděla v kráčecím pouzdře jejich hostitelka, nebo alespoň její většina. Chyběla jí jedna paže, jedna noha a polovina čelisti. Kybernetické protézy byly mírně řečeno nevzhledné a zdaleka ne nové; na druhou stranu, nové věci byly v těchto končinách k vidění zhruba tak často jako jednorožci. Solace by se bývala domnívala,

že ke zraněním došlo při evakuaci z Nillitiku, jenže kůže kolem čelistního implantátu byla vyboulená starými jizvami, fialovými a žilnatými od toho, jak se živá tkáň dlouhodobě pokoušela vypudit své umělé sousedy. *Tak to jsou ty imunologické problémy.*

„Olli,“ představila se Olli a pak ukázala na ostatní. „Kit. Anděla Solace. Ona je kupec. Jednat s Andělama ti nevadí?“

Žena s protézami mezi nimi kmitala očima. Byla stará – stará na astráka i každého jiného člověka. Z ptačích kostí organické ruky jí visely záhyby vrásčité kůže. Tvář jí brázdily vrásky a rýhy. K čelu si přicvakla válcovitý dávkovač se dvěma kanylami, který jí ve střídavých dávkách podával léčiva, oči však měla jasné.

„Drayfus.“ Pokynula plastovou rukou, zbarvenou do růžovožlutého odstínu – světlejšího než její bronzová kůže a neladícího ani s protetickou čelistí. „To tě pocuchal Kastigar, nebo co? Už jsem viděla, jak někomu urvali hnáty.“

„Od narození,“ řekla úsečně Olli. „Ty?“

„Z lodi.“ Drayfus pohlédla na Solace. „Takže Partenon poslal tebe? Čekala jsem četu myrmidonek. Pochodovou kapelu, k počtě zbraň.“ Napodobila troubení na trumpetu. Když sklonila kybernetickou ruku, malíček jí pořád cukal v drobných záškubech. „Ale tebe sem hodila posádka astráků. Prozíravý. Dává mi to naději, že se třeba dohodnem.“

„Záleží na tom, co máte opravdu na prodej,“ podotkla Solace.

„Už víš co.“

„Postrádáme údaje o provenienci zboží,“ pronesl pedantsky Kit. „Obsah se jeví neurčitě.“

Drayfus se opřela v kráčedle. Její umělá noha se vůbec nehýbala, možná už ani nefungovala. „Aha, tohle. No, já myslela, že jste počtivyky, a nechtěla jsem vás šokovat.“

„Co kdybys začala s tím, proč s nima chceš obchodovat – totiž s náma,“ vložila se do řeči Olli navzdory Solacinu varovnému pohledu. „Když chce někdo vydělat rychlý largesy, Partenon by ho asi nenapad, ne?“

Drayfus se uculila kolem čelistního implantátu. „Já bojovala ve válce, děcka. Byla jsem poslední, kdo vypadl z *Lethbridge* nad Amradži. Mimochodem, odtamtud jsem si neodnesla tyhle báječný suvenýry; to až pozděj.“

Starší, než jsem si myslela. „Taky jsem bojovala. Ve válce. Mimo jiné u Berlenhofu.“

„Jako poprvý?“

„No, poprvé i podruhé, řekla bych,“ přiznala Solace.

„Sakra.“ Do hlasu jí prosákla trocha úcty, která tam předtím nebyla. „No tak jo. Prostě chci říct, že jsem bojovala. Dala jsem jim svý mládí. A pak válka skončila a my neměli možnost jít k ledu jako vy děvčata. Bejvala bych to brala. Jako král Artuš, jestli mi rozumíš.“

Solace neměla páru, o čem to mluví, prostě ale přikývla.

„Takže ti nemusím vykládat, že moje kariéra potom začala bejt pestřejší.“

„Vyklap nějaký jméno,“ pobídla ji Olli a s viditelným zájmem si ji prohlížela.

Bezvýrazná pauza. „*Dumas.*“

Olli hvízdla. Solace to nic neříkalo, ale pak se k ní přitočil Kit a jeho ztlumený překladač zašeptal: „Pirátská loď. Mnoho úspěchů, potom zkáza.“ Jak se tak dívala na Drayfus, možná vzal *Dumas* polovinu jejího těla s sebou. Solace ještě nikdy žádnou pirátku nepotkala, ale Partenonky s nimi sem tam měly tu pochybnou čest. Nijak si to řemeslo neromantizovaly. Příliš mnoho Koloniálů se pokoušelo snadno zbohatnout na partenonské přepravě.

Ale tohle je teď moje práce. Proto k jejímu zařazení přibyla „vykonavatelka“. Protože piráti občas mají to, co potřebujete.

„Takže jste to... zpirátěla?“

„Ne tak docela. Ale zpirátěný to je, to zas jo.“ Na Solacine datletu naskočil malý paket informací odeslaný přímo z Drayfusina kráčedla, mimo veřejnou síť Hanniů. *Údaje o provenienci*, jak to nazval Kit. Tato položka prošla celým řetězcem rukou, počínaje kurýrem Liz, který se oddával

jistým neřestem a zapletl se s nesprávnými lidmi. V jeho držení se nacházel váleček zapečetěných dat a mstiví věřitelé se dovítípli, že pokud by pečeť neporušili a uchovali obsah v tajnosti, zvýšili by tím jeho hodnotu. Jedinou náповědou na jeho obalu byla informace, že se jedná o zápisy jakéhosi záhadného podvýboru Liz; jestliže je však kurýř fyzicky přepravoval od jednoho koloniálního papaláše k druhému, pak přece *musejí* obsahovat něco tajného a cenného. Kdyby ovšem pečeť porušili a zjistili, že se nejedná o nic světobornějšího než o výnosy farem na Magdě, na zisk by mohli zapomenout. Potom váleček změnil majitele ještě několikrát, nejspíš v rámci splácení dluhů, občas ne zcela dobrovolného, až doputoval k Drayfus a ta s ním šla na trh.

„Samozřejmě nejste jediný zájemci,“ prohlásila bývalá pirátka. „Na stanici mám dokonce maníky z Liz, který už se stavěj do řady, že se chtěj se mnou sejít. Je fajn bejt populární.“

„Proč vás prostě nezatknou?“

„Na stínovou hranici jejich pravomoc nesahá,“ řekla nevzrušeně Drayfus. „Navíc touží po mým zboží, vojačko. Nakutálejí mi sem pytel largesů a navrch omilostnění, jestli o něj teda budu stát.“

Solace přikývla. „Jednejme tedy na rovinu. Mám jisté finance. Obě víme, že pokud by Liz chtěla, nejspíš by mě dokázala přeplatit. Ale chvíli už spolu mluvíme a mně se nezdá, že máte ve zvyku mrhat vlastním časem.“

Další uculení. „Odkud Partenon vůbec bere finance? Já myslela, že u vás platí pravidlo ‚každýmu podle jeho potřeb‘, ne?“

„Obchodujeme. Máme zboží, které se dá prodat, a taky služby. Ne snad přímo Koloniím, protože s tím by asi byly problémy, ale děláme ozbrojený doprovod Hanniům a Kastigarům.“ A pak s kamennou tváří dodala: „Lovíme piráty, chápete.“

„Chápu, to zas jo.“ Křivý úsměv. „Mám svou cenu, vojačko. Aby nedošlo k mejlce, vaše largesy si ráda vezmu,